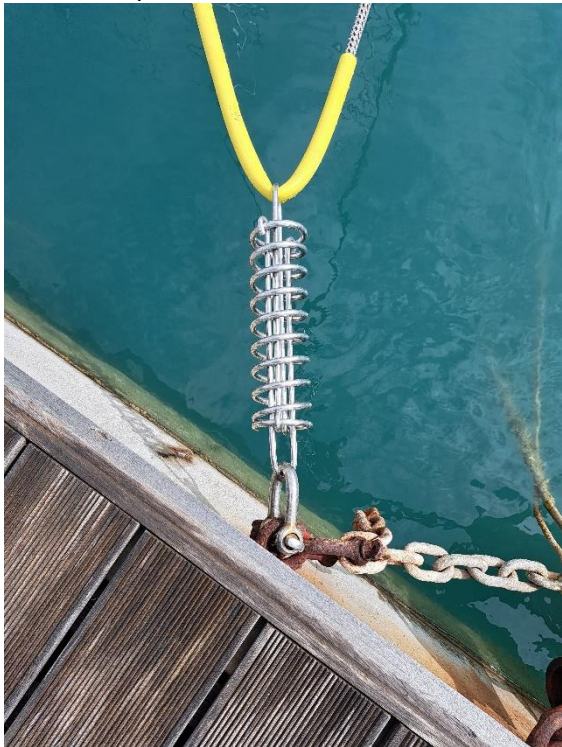

REISVERSLAG NR 31 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

We bereiden ons voor op de naderende storm. In overleg met de havenmeester verplaatsen we de Alcedo naar een meer beschutte plek in de haven. Kopen twee schokdempers voor de landvasten om de

rukken op te vangen voor het geval het schip een speelbal wordt van de deining, die naar verwachting van open zee de haven in beroering zal brengen. Sjorren de

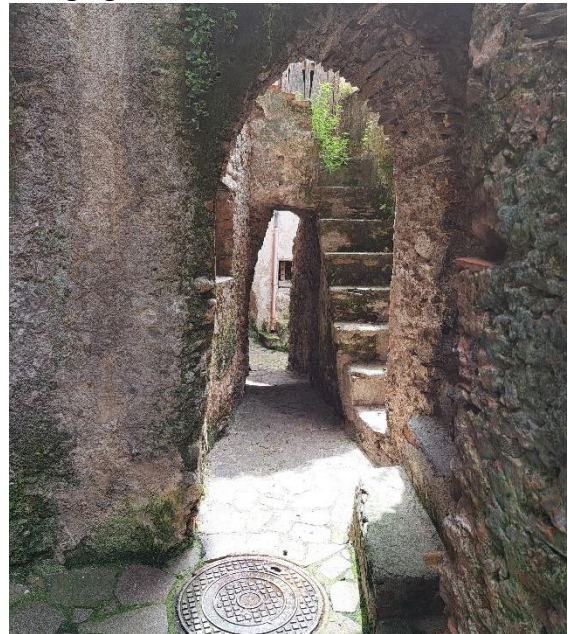

bijboot vast op het voordek. En nu maar twee dagen rustig afwachten wat er op ons af gaat komen. Een goede gelegenheid om inkopen te doen. Een Italiaanse buurman rijdt ons met zijn auto naar de

supermarkt die we volladen met flessen drinkwater. Nelia gaat naar de kapper en

we klauteren naar de oude stad bovenop een heuvel. De stad bestaat uit grote statige gebouwen en een wirwar van

steegjes. We hebben het bezoek verkeerd gepland; we komen bezweet en dorstig boven. Het is siësta en alles is dicht. Gelukkig hebben we een flesje water bij ons. Je merkt we hebben in afwachting van de storm eigenlijk niet veel te vertellen.

We liggen hier in de haven van Cetraro samen met tien andere schepen al enige dagen te schuilen voor de verwachte storm die vanavond over ons heen zal komen en bespreken op de steiger de

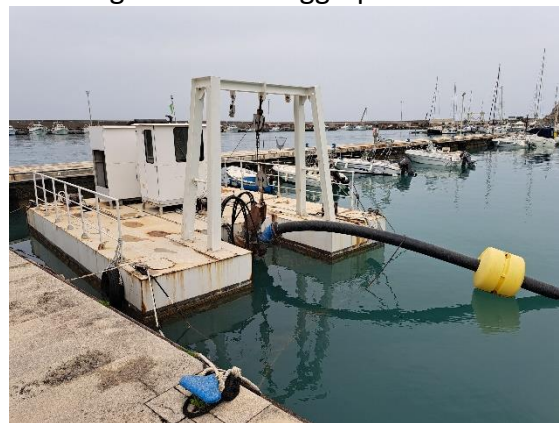

weersverwachting. Inmiddels begint de depressie wat af te nemen en krijgen we hoop dat het minder erg zal zijn als het er eerst uitzag. De avond voordat de storm over ons heen zal komen begint de krul van de depressie wat af te nemen en waait het 4-5 Bft. Omdat we de zee niet opgaan zetten we niks zeevast waardoor we midden in de nacht wakker worden van het lawaai van omvallende flessen en slaande deuren. De storm is begonnen, het stortregent en er staat 9 Bft wind. Na het even aangekeken te hebben gaan we de kooi weer in en omdat de schokdempers de schokken opvangen worden we weer in slaap gewiegd. Het blijft de hele dag waaien met 5 Bft en het stortregent. De voorspelling is dat er vandaag 70 mm regen zal vallen. Dat wordt gezellig binnen zitten, lezen en spelletjes doen.

Op het havenhoofd zien we dat er voor de havenmond een behoorlijke branding

staat. Door het zand en grind dat van de rivier in de baai komt is het vrij ondiep en breken de golven vlak voor de haven. Zoals het nu is zouden we de haven niet in of uit kunnen varen. Toen we de haven aanliepen raakten we met ons midzwaard, dat 2,1 m diep steekt, de bodem al even. De halve havenmond is verzand en in de haven ligt een klein baggerponton om de

haventoegang open te houden. We zijn benieuwd of overmorgen als we verder willen de branding is afgenomen en de geul nog diep genoeg is. Gelukkig kunnen wij de kiel ophalen. Het is zover, we staan om 06.00 op het havenhoofd om te zien hoe het eerste schip met een diepgang van 2,3 m naar buiten gaat. Ze hebben de vorige dag de branding goed bestudeerd en weten om de ondieptes te varen. De golven breken niet meer voor de havenmond maar er staat nog wel een behoorlijke deining. Wij vertrekken 4 uur later en hebben nergens minder dan 4 m waterdiepte.

Als we uit de ergste deining zijn zetten we koers naar Miseno, een haven ten westen van Napels waar we in een beschutte baai voor anker hopen te kunnen gaan. Een afstand van 200 km waar we 22 uur voor nodig denken te hebben. Bij gebrek aan wind varen we weer op de motor. In de buurt van Capri komt er een beetje wind en hijsen we de zeilen. Helaas is het slechts van korte duur en gaat na twee uur de motor weer aan. Het begint eentonig te worden. Een grote groep dolfijnen zorgt

voor wat afwisseling. Ze begeleiden ons en het is altijd genieten om te zien hoe ze

rond het schip zwemmen en voor de voorsteven dartelen. Vermoeid gaan we om 09.30 voor anker in de beschutte baai van Miseno waar we een dag willen schuilen voor harde wind. Het laatste staartje van de depressie die vooral in Zuid Italië blijft hangen. Dat is ook de reden dat we grote afstanden naar het noorden afleggen in de hoop het slechte weer achter ons te laten.

Achter deze mooie rots ligt de naar we hopen beschutte haven van Miseno. We moeten eerst door een veld met boeien

van mosselkwekerijen. Deze liggen op meerdere plekken onverlicht voor de kust. We zijn ze gelukkig alleen nog maar met daglicht tegen gekomen.

Nadat we het anker uitgegooid hebben ligt het ankerboeitje van de neuringlijn naast het schip terwijl er wel spanning op de ankerketting staat. Waarschijnlijk heeft de ketting zich om een rots gedraaid. Dat

wordt nog spannend met ophalen van het anker. Ik hoop niet dat we een duiker moeten laten komen. We liggen goed beschut tegen de wind, maar er komt een behoorlijke deining de baai binnen waardoor het heel oncomfortabel aan boord is. Nelie heeft slecht geslapen en als ze 's ochtends weer op bed gaat liggen, omdat ze dan beter tegen het slingeren van het schip kan, besluit ik een ander baai op te zoeken om deze dag door te brengen. Dan moet eerst het anker binnen gehaald worden. De ketting blijft steeds steken achter rotsen of grote stenen, maar komt uiteindelijk zonder problemen omhoog. Na een uur varen tegen wind 5 Bft en de golven bereiken we de baai achter het eiland Nisida. We gooien het anker uit in spiegelglad water en beschut tegen de wind. Wat een genot.

Morgenochtend gaan we het weerbericht bekijken om te zien of we weer een grote afstand naar het noorden, verder weg van het slechte weer, af kunnen leggen.

Om 08.00 besluiten we ervoor te gaan. We gaan kijken of we in één keer in Citavecchia boven Rome kunnen komen. Een afstand van 280 km waar we als het mee zit 30 uur over zullen doen. Na een uur op de motor varen krijgen we een wind van 4 Bft van opzij. Hoera, de motor kan uit en we lopen een snelheid van 6 kn. Zou mooi zijn als dat zo blijft, maar na 2,5 uur is het alweer windstil en varen we over een spiegelgladde zee met een ronkende motor. We varen langs waarschijnlijk prachtige eilandjes, maar de lust om die te gaan verkennen is verdwenen. Ik denk dat er verschillende redenen voor zijn. Misschien zijn we na drie jaar varen langs prachtige baaien en haventjes in Griekenland verzadigd geraakt. Ook het slechte weer tot nu toe, waardoor we nauwelijks zeilen, het water te koud is en we nog haast geen zon gezien hebben zal een rol spelen. Het resultaat is dat we er

nu op gebrand zijn terug te gaan naar Sint Jansklooster. Misschien speelt de leeftijd ook een rol.

Aan het eind van de dag krijgen we wind 3 Bft van voren en dat zal volgens het weerbericht de hele nacht het geval zijn. Dat doet ons besluiten niet door te varen en een haven op te zoeken. Het wordt de haven van Circeo waar we in het donker een plaats proberen te vinden. Morgen gaan we ons wel melden bij de havenmeester. Dat is schrikken, we moeten € 85 betalen voor een overnachting. Daar zijn de Italiaanse havens berucht om, de hoogste havengelden in de Middellandse Zee. Ankeren in een baai is meestal gratis maar langs de westkust van Italië zijn niet veel beschutte baaien. Een extra reden om 's nachts door te varen, dat bespaart weer een dure overnachting. We besluiten dan ook om, als de wind wat afneemt, vanavond weer te vertrekken voor een tocht van 180 km naar het noorden.